

Асфальт

Він мав при собі капелюха. Класичний, сірий картуз добре сидів на його посивілій голові, викорчуючись трішки вперед. Це надавало його погляду суворості, немов не капелюх, що закриває весь абсолютно лоб, а темні густі брови. Можливо, це й була характеристика сучасного цінителя фільмів короткого жанру, які не мають значних спецефектів або, іноді, динаміки. Він прийшов один. У дуже сонливу погоду. Знаєте, коли дощ починає накрапати. Вже кілька днів поспіль дощ починає накрапати. А він прийшов. Та й захищав його від сльозливої погоди, напевно, тільки натягнутий на лоба картуз. А поки ми його залишимо.

Цікаво, що сприйняття реальності часто дзеркально відбивається в атмосфері. Я маю на увазі, що не стану лукавити, коли застосую таке судження описуючи наступне – ну, ви прочитаєте згодом. Якби я писав про щось складне, вже міг би заплутатися у своєму ж тексті. Але не зараз. Те, що я маю вам передати, зветься одним словом та мені, нажаль, цього зробити не вдасться. Принаймні, словами.

Ми сиділи удвох. Я – правіше, вона – лівіше. Я розумів, що за спиною можуть з'явитися ще люди, адже до задньої стіни кінозалу залишалось метрів 20, а от рядів десь 3 або 4. Та вони не з'явилися. Назад я не озирався, бо дивився на червоні спинки сидінь. Вони були пустими. Повністю. Це як залишитися в музеї на ніч – не помітивши моменту, коли 52-річний продавець іграшок витягнув ржавий ключ із дверного замка. Я говорю про момент, коли замість вітрин з різнокольоровими шматками пластмаси у нього за спиною буде тільки гуркіт проїжджаючих авто та дощ. Дощ, що вже кілька днів поспіль починає накрапати. Словом, нас було троє. Інші стільці порожні, тож можна було обрати найбільш зручне місце цінителя жанру короткого метру. Цікаво, прийшов би я один. Заради моїх 80 гривень заgrimів би найстарший кінотеатр України?

В той же час матері хотілося сміятися. Вона розмовляла... З матір'ю. Нісенітниці, які часто вдало надають картині потрібну атмосферу. Дія відбувається лише в квартирі, іншої локації немає. Мати, та, що молодша, здійсмає слухавку. Розмову починає її 6-річний син. Хлопець на пляжі. Ми вже знаємо, що з батьком вони поїхали подорожувати Францією. Голос хлопчика дає зрозуміти – там добре, навіть дуже. Пляж, ліс. Його татко пішов до автівки за речами і згодом повернеться. Шкода тільки, що телефон розряджається. Та нічого, адже хлопець на пляжі, тож поруч багато людей. «Так?» – запитує його мама. Ні. Навколо нікого немає. Він нікого не бачить.

Воно й не дивно, адже їм з батьком довелося трохи пройти лісом, щоб потрапити туди. Жодних готелів чи магазинів. Тільки природа... і він. Та батько все ще не повернувся, а значить син так і не дізнається, на якому пляжі та в якій країні він опинився. Щоправда, цей дядько, що раптом з'явився на узбережжі, зможе йому допомогти. Напевно, адже чоловік помітив хлопчика – він на нього дивиться. Правда, чомусь пісяє... І дивиться.

Я не стану переказувати весь сценарій. Скажу тільки одне – дядько хлопчика таки знайшов. Ми, глядачі, не знаємо, що було далі. Втім, у нас однакові права з головним персонажем – матір'ю. Адже, скоріш за все, вона теж так і не дізналася, що саме сталося з її синочком. Точніше, як саме його гвалтували.

(А може я не правий – йому пощастило і тепер він продовжує подорожувати Францією)

Я не запам'ятав, як виглядають речі у квартирі, хоч протягом усього фільму знаходився там. Не пам'ятаю інтер'єру, обличчя бабусі. Але, що парадоксально, я можу пригадати той пляж, де праворуч – пісок, ліворуч – дерева. Я пам'ятаю 6-річного малого, а також дивного чоловіка. Природу: зелень та багато води. Небо, адже тоді вечоріло. Мені здається, що я пам'ятаю, як він гвалтує хлопця. Я не впевнений, але схоже, що мені довелося це бачити. Хоч, оператор, який знімав фільм, не виходив за поріг квартири.

Фільм «Мати» розповідає історію, але не показує її. Майже все, що відбувається – це телефонна розмова матері та її сина. Вона дуже реалістична і не менш продумана. Таким чином глядач відчуває себе завзятим читачем – це коли очима бачиш одну картину – а в голові зовсім інша. Не знаю, який бюджет у картини, але, напевне, це один із найдешевших фільмів, що заслужено отримали «Оскар».

Ввімкнули світло і я побачив, що капелюха він не знімав. Напевно, не той сезон. Сірий картуз залишався натягнутим на лобі. Він сидів у першому ряду, ліворуч, майже з краю. Років 60, не менше. Схоже, сісти в центрі порожнього ряду для нього було б якось... незручно, чи що. Дідусь не часто ходить в кіно. Маючи у розпорядженні десятки порожніх місць, він обрав майже крайнє у першому ряді. Як в театрі: чим ближче - тим краще. Згодом, піднявся і направився до виходу. Хлопець, що один керував кінозалом, а ще продавав каву на вході, сидів у задньому лівому кутку. Юнак показав пальцем в бік іншого виходу. Там дерев'яні двері відкривали шлях в інший

світ – реальний (внутрішній двір). Там дощ, що вже декілька днів поспіль починає накрапати. І асфальт. Багато асфальту.